

Mladi so pomladili mesec maj

Maj, mesec mladosti, se je iztek. Delovno in slovesno so ga proslavili tudi mladinci naše občine. Teden mladih, Majska srečanja, pohod, proslava in slavnostna seja ob dnevu mladosti, to so glavne prireditve in slovesnosti, ki so jih pripravili mladi Centra.

Začelo se je s tednom mladih, ki so ga zapolnili s športnimi tekmovanji ekip osnovnih organizacij ZSMS v naši občini. Na športnih terenih v krajevni skupnosti Stari Vodmat so se dekleta in fantje pomerili v kegljanju, streljanju, odbojki in košarki; fantje so tekmovali v malem nogometu. Tekmovanj se je udeležilo 332 mladih, ki so sestavili 70 ekip.

Nič manj prizadevni organizatorji niso bili mladinci osnovne organizacije ZSMS Tabor, ki so spet pripravili Majska srečanja. Poleg projekcij amaterskih filmov in nastopa mlade igralske skupine so mlade najbolj pritegnili glasbeni večeri jazza, bluesa in novega vala.

V tem času je 45 mladih krenilo tudi na pohod od Borovnice prek Rakitne, Roba, Zapotoka in Iga v Ljubljano. V treh in pol dneh so prehodili 80 kilometrov. Zaustavili so se ob mnogih spominskih obeležjih in se udeležili proslave ob odkritju spominske plošče bitke na Kuclju, ki je bila na Velikem Osojniku v KS Rob.

Osrednja proslava dneva mladosti je bila prav 25. maja pred

domom Ivana Cankarja na Poljanski cesti. V prvem delu proslave, ko so v mladinsko organizacijo sprejeli dosedanje pionirje, so program tudi pripravili pionirji, seveda v organizaciji ljubljanske Zveze prijateljev mladine. V drugem delu pa so za malce »starejše« mladince nastopile 4 rock skupine: Otroci socializma, O! kult, Orkester Titanic in Rockenfeler.

Svoja majska praznovanja so mladinci sklenili 26. maja popoldan, ko so na slavnostni seji podelili priznanja občinske konference ZSMS Ljubljana Center. Priznanja so dobili: krajevna skupnost Stari Vodmat, občinski štab teritorialne obrambe in radio Glas Ljubljane, mentorji Miro Vaupotič, Danica Gradišar, Marija Kadunc, Milica Raković, Boris Zupančič, Srečo Čož, Ivanka Mali in Andrej Sušnik ter mladi družbenopolitični delavci: Dušan Bertonec, Alenka Beč, Olga Kozuh, Stane Zajc, Mirjam Delkov, Petar Marković, Barbara Babšek, Tomaž Glažar, Mojca Zelenko, Marija Lovše, Irena Kranjc, Moj-

ca Goltnik, Mujo Perenda in Vida Segar.

Nagrajencem in gostom je spregovoril podpredsednik OK ZSMS Ljubljana Center Igor Lavš. Iz njegovega govora objavljamo nekaj poudarkov.

● V ZSMS vse preveč opažamo prepuščanje pobude enemu, ki tega bremena ne zmore in se tako podredi dnevni politiki. Prične delovati zase in ne za organizacijo. Tako nastaja tako imenovani politični despotizem, kar kviri ugled in zbija akcijsko moč ZSMS.

● Če hočemo dosledno uveljaviti načelo frontnosti v naši organizaciji, moramo posvetiti mnogo več pozornosti tudi delovanju mladih vernikov v mladinski organizaciji. Nikakor ne smemo sektaško dopustiti, da bodo ostajali na robu organizacije mladih.

● Ne smemo postati nekakšna transmisija partije ali njena podaljšana roka, temveč mora naše sodelovanje potekati na osnovah enakopravnosti, seveda zavedajo se avantgardne vloge ZK.

● Naša prihodnost je na nas samih. Zares naša in svetla bo le, če bo naša tudi sedanjost, če se bomo aktivno vključili v vse tokove družbenega življenja in se ne zapirali v ozke forume, od koder se ne vidi dlje kot čez prag institucije, je končal Igor Lavš.

J. K.

Brigadirji na plan!

V teh dneh bodo spet oživila delovišča na mladinskih delovnih akcijah. O tem, kako potekajo priprave v naši občini, smo povprašali na občinski konferenci ZSMS.

»Teden dni pred odhodom prve izmene brigadirjev na delovno akcijo v Vukovar položaj res ni najbolj rožnat,« je dejal sekretar OK ZSMS Ljubljana Center Dare Trbič. Letos se zatika bolj kot kdajkoli. Vendar je še nekaj časa in storili bomo vse, kar bomo mogli, da bodo načrtovane akcije potekale dobro in nemoteno. Trenutno je najvišji problem zagotoviti zadostno število brigadirjev. Od 215 brigadirjev, ki naj bi iz naše občine sodelovali na šestih delovnih akcijah, je doslej prijavljenih le 160. Tudi ta številka ni povsem realna, saj sama prijava še ne pomeni tudi dejanske udeležbe. Praktično to pomeni, da je do sedaj prijavljenih šele polovica mladih.

»Z akcijo smo pričeli intenzivno že v prvi polovici decembra,« je povedal organizacijski sekretar OK ZSMS Ljubljana Center Bojan Lepičnik. »Takrat smo se na problemski konferenci dogovorili, da bi odšel iz vsake osnovne organizacije v občini na delovno akcijo vsaj po en brigadir. Sklepe s problemske konference so prejele vse osnovne organizacije in nanje ni bilo pripomb. Ker je v občini 270 osnovnih organizacij, v katerih deluje 35.000 mladih, smo pričakovali mnogo boljši odziv. Delovne skupine so obiskale vse srednje in osnovne šole, kjer so jim tudi s pomočjo filmov poizkušali predstaviti brigadirsko življenje. Konec marca smo pripravili brigadirsko srečanje, ki je zelo uspelo. Posebno pozornost smo namenili študentom, saj so se lani le redki izmed njih odločili za odhod v brigado, vendar tudi letos kljub prizadevanjem ni bolje.

Zaostren gosodarski položaj in prizadevanja delovnih organizacij, da dosežejo načrtovane cilje, so prav gotovo eden izmed vzrokov za slab odziv, saj marsikje težko pogrešajo mlade delavce v tem času. Marsikje so rekli – ne, ponekod upravičeno, drugod manj upravičeno in prav te dni bomo v pogovorih z delovnimi organizacijami, iz katerih so prijavljeni mladinci, poizkušali rešiti nekatere probleme.

Eden od vzrokov je tudi prehod na usmerjeno srednje

izobraževanje; v lanskem letu so v srednjih šolah zaključevali ocene v glavnem v mesecu maju, letos pa šele v juniju in tako je manj prijavljenih srednješolcev za prve izmene.

Verjetno pa se je precej mladih letos odločilo raje za delo med počitnicami, da si bodo z zaslužkom lahko kasneje omogočili počitnice na morju, česar jim starši sicer ne bi mogli plačati. Verjetno je vzrokov še nekaj, med njimi morda tudi ta, da je sam sistem organiziranja prostovoljnega dela mladih sicer samoupravno organiziran, pa kljub temu precej uniformiran, preveč tog in takšen, kakršen je, mlade odbija.

Pri organiziranju brigad bo potrebna pomoč tudi širše družbene skupnosti. Malce grenko sta oba sogovornika dodala, da je širši družbeni odnos do mladinskega prostovoljnega dela načelno sicer zelo pozitiven, v konkretnih primerih, ko gre za konkretne prispevke ali pomoč, pa pogosto zataji.

Kritiko bi lahko izrekli tudi komunalnim skupnostim v Ljubljani; vseh pet so zaprosili za oddajo primernih del, da bi lahko na dvodnevni akciji v mesecu maju v Ljubljani vsaj malo pripravili bodoče brigadirje na delo na akcijah. Komunalne skupnosti naj bi prispevale samo hrano za brigadirje, vendar štiri komunalne skupnosti sploh niso odgovorile, komunalna skupnost občine Ljubljana Center pa je sporočila, da v tem času nimajo ustreznih del.

Upamo, da je optimizem na OK ZSMS Ljubljana Center upravičen, vse mlade, ki še oklevajo, pa pozivamo, naj se čimprej oglasijo na Prešernovi 26, kjer je sedež občinske konference.

LUČKA ŠPAT

MAJSKA SREČANJA '83 NA TABORU

Dojenček in dedek na startu

Na predvečer praznika mladosti so bile na Taboru zaključene kulturno športne prireditve – majska srečanja '83. V srečanjih je sodelovalo več kot 300 aktivnih udeležencev od pionirjev, mladine in športnikov, pa do najstarejših prebivalcev Doma upokojenec.

V športu – košarki, balinanju, malem nogometu in odbojki – niso sodelovale samo ekipe domačinov, ampak tudi ekipe sosednjih krajevnih skupnosti, vojašnice 4. julij, Doma tehniških šol, šole milice in ZIS.

Prav gotovo je bil najprisrčnejši nedeljski tek mladih. Na startu se je zbralo nad 100 cicibanov in pionirjev do 12. leta. Opremljeni s štartnimi številkami so se spustili v tek, da jih je bilo veselje pogledati. Pri najmlajših so sodelovali seveda tudi starši. Največje navdušenje je brez dvoma požel mali enoletni Jure Fišer, ki se je na tekmovalno stezo podal kar z babico. Videli pa smo tudi 70-letne dedke, ki so z roko v roki s svojimi vnuki merili metre okoli igrišča. Največje veselje niso bili rezultati, ampak značke, ki so jih prejeli vsi.

V nepozabnem spominu nam bo ostalo tudi srečanje s pesnikom Tonetom Pavčkom, ki je sicer maloštevilnim poslušalcem natrosil vrsto zanimivih stvari o umetniškem ustvarjanju. Mladina krajevnih skupnosti je pripravila kar tri samostojne prireditve – dva glasbena in en filmski večer.

Tisti, ki se zanimajo za promet, so imeli priložnost ogledati si tudi prometne filme.

V kulturnem programu pa so svoje znanje strnili mladi vojaki in dijaki Doma tehniških šol in Doma Majde Vrhovnik ter starejši iz Doma upokojenec. Skromna priznanja, diplome in značke bodo vse sodelujoče spominjale na sodelovanje na prvi tovrstni prireditvi v krajevni skupnosti.

Srečanja so bila prvi poizkus, ki je imel še veliko poročnih težav. Led pa je vendarle prebit. Prihodnja srečanja bodo bolj zanimiva in boljša.

Ustvarili smo prijetno delovno in obetajočo povezavo z mladimi, tako športniki kot kulturniki. Predvsem mladina iz vojašnice, pa šole za miličnike in Doma tehniških šol ter Doma Majde Vrhovnik ve, da živi – začasno sicer – v krajevni skupnosti Tabor in kot so nam zagotovili njeni predstavniki, se bodo vedno radi pridruževali akcijam, ki jih bomo organizirali v krajevni skupnosti.

Dobro sodelovanje smo navezali tudi z Domom upokojenec na Taboru, ki je za konec srečanj pripravil tudi zanimivo razstavo. Slabo vreme pa je na žalost preprečilo organizacijo piknika na prostoru pred Domom.

TATJANA PUST

DOGOVORI

Gradišče 10, p.p. 191 – Telefon 214-296, 223-510 in 223-509 – Izhaja štiri-najstrednevnno – Naklada 16.500 izvodov

Izdajateljski svet:

Lojze Cepuš – predsednik, Srečo Čož – podpredsednik, člani: Ivo Bogataj, Franc Boštjančič, Tanja Keršmanc, Miro Kokolj, Stanka Marin, Franc Možina, Andrej Mlinar, Ksenija Preželj, dr. Marko Polič, Ida Reboj, Milan Slemnik in Meta Verbič

Ureja uredniški odbor:

Srečo Čož, Vito Komac, Dragica Kremser, Bojan Lubej, Jože Pirč, Janko Rednak, Anka Strukelj, Rudi Zavbi, Brane Žugelj, Niko Isajević (odgovorni urednik), Lučka Špat (urednica), Matija Čož (tehnični urednik).

Rokopisov ne vračamo.

Tisk: ČGP »Delo«, Likozarjeva 1

ANKETA MED MATURANTI

Z optimizmom in malo trme v prihodnost

Šolsko leto se počasi spet izteka in maturantje bodo vsak čas z rdečimi nageljni v gumbnicah praznovali svoj zrelostni izpit. Med njimi bo tudi predzadnja generacija maturantov gimnazije, edinih, ki jim matura hkrati ne pomeni tudi diplome o poklicu. Kaj jim je pomenila gimnazija in kako gledajo na prihodnost, o tem naj maturantje s Poljanske gimnazije spregovorijo sami.

BARBARA LESKOVŠEK: »Gimnazija sodi k naši družinski tradiciji, zato sem se tudi vpisala. Prepričana sem, da sem si pridobila dosti splošnega znanja in upam, da je ta nauk zapisan tudi v usmerjeno izobraževanje, saj je bilo tega v dosedanjih srednjih šolah premalo. Tu sem se veliko naučila, zlasti matematike in jezika. Sicer pa me zanima agronomija. Rada bi se posvetila raziskovalnemu delu tako kot starša. Domnevam, da je v genetiki še veliko skrivnosti in veliko ključev za rešitev bodočih problemov s prehranjevanjem svetovnega prebivalstva, ki

strahovito hitro narašča. Upam, da se tega zavedajo tudi naši znanstveniki in da bodo imeli nekaj prostora tudi za nas mlade med njimi.

MATJAŽ KREUZER: »Ko končaš gimnazijo, res nisi nič, zato pa si si pridobil široko znanje, da se lahko usmeriš kamorkoli. Sprva sem hotel na srednjo elektrotehniško šolo, a me je tako imenovana 'fama' o imenitni gimnaziji speljala sem in nisem razočaran. Zdaj sem se odločil za metalurgijo, čeprav sem poprej sanjal (kot mnogi drugi) o arhitekturi. Mislim, da je vse preveč pravljic o določenih po-

klicih. Meni je metalurgija všeč. Pred seboj ima še obetaven razvoj in po mojem bo na tej razvojni poti prav gotovo tudi mesto zame.

PRIMOŽ RAVNIKAR: »Moram reči, da sem malce razočaran nad gimnazijo in to na račun jezikov. Pričakoval sem, da se bom več naučil, a morda v našem razredu nismo imeli sreče z učiteljem. Sicer pa sem se jezikov posebej učil, ker se zavedam, da smo majhen narod in moramo za uspešno vključevanje v mednarodno gospodarstvo poznati jezike. Ker še nimam poklica, sem se odločil za študij stomatologije. Morda si mislite, da rinem z glavo skozi zid, ker je vpisanih skoraj sto, potrebujejo pa jih polovico manj, a sem trmast. To sem si vtepel v glavo in zdaj stavim ne le na srečo, ampak tudi na svoje znanje, saj k zobozdravnikom ne hodim le zaradi zdravljenja zob, marveč se hočem tudi kaj naučiti.

SILVA ŠKODA: »Po osnovni šoli se resnično težko odločiš, kam bi šel, saj niti sam še ne veš, kaj bi ti ležalo, za kaj si sposoben. Zato je gimnazija ravno pravnja, kjer imaš štiri leta časa za razmišljanje in preizkušanje samega sebe, če hočete. Mislim, da si pridobimo več širšega znanja kot drugje, kar je včasih opaziti tudi pri stikih z dijaki z drugih šol. Njihovo poznavanje sveta je mnogo ožje, zato pa imajo poklic. Študirala bom nemščino in španščino, saj sta to zanimiva svetovna jezika in upam – čeprav je to še daleč – da me bo naša družba potrebovala.

ANDREJA TEKAVEC: »Sprva sem hotela v srednjo medicinsko šolo, ker sem dolgo časa prebila po bolnišnicah in se dodobra spoznala z delom medicinskih sester. Ker pa nisem bila povsem odločena, sem šla v gimnazijo z mislijo, da mi bodo potem vrata širše odprta v prihodnost. Končno sem se usmerila, če se moderniziramo, v kemijo, fiziko in matematiko. Zanima me zlasti prva in menim, da ima prihodnost in da bo naša družba še potrebovala kemijske inženirje, kar ni ravno sanjski poklic. Tega se zavedam. Tudi položaja, v kakršnem zdaj tiči naše gospodarstvo, se zavedam, vendar sem nepopoljšljiva pri optimizmu: kdo resnično hoče delati, bo dobil delo.